

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoCsp/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4220200298
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4220200298.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobkyne: W. A., nar. XX. XX. XXXX, P. C. XX, W., zastúpená: Sidor a partneri, s.r.o., Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1 000 eur, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 14. 10. 2020, č. k. 17Csp/6/2020-198 a v spojení s opravným uznesením zo dňa 02. 12. 2020 č. k. 17Csp/6/2020-232, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby jej súd priznal finančné zadostučinenie vo výške 1 000 eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným zmluvu dňa 18. 12. 2013 o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa jej žalovaný zaviazal poskytnúť úver vo výške 1 500 eur. Ďalej dňa 03. 04. 2013 uzatvorila zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver vo výške 1 500 eur a dňa 18. 12. 2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej poskytol úver vo výške 1 500 eur. Žalobkyňa sa v inom konaní vedenom na Okresnom súde v Komárne pod sp. zn. 10Csp/5/2020 domáhala od žalovaného zaplatenia finančného zadostučinenia vo výške 300 eur za porušenie zákonných ustanovení zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03. 04. 2013, ktoré boli konštatované rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 14Csp/71/2017 zo dňa 26. 03. 2019 a žalobkyni tiež bolo v konaní vedenom na Okresnom súde v Komárne pod sp. zn. 10Csp/5/2020 priznané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1, § 3, § 4 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ust. § 1, § 2, § 9, § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. Pri rozhodovaní o finančnom zadostučinení vychádzal z ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého účelom poskytnutia finančného zadostučinenia je odčinenie ujmy a útrap, ktoré sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky, alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný alebo diskriminovaný. Vo veci vedenej na Okresnom súde v Komárne pod sp. zn. 13Csp/345/2017 sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 1 887,78 eura s príslušenstvom. V tomto konaní bola úspešná a rozhodnutie bolo potvrdené aj odvolacím súdom rozsudkom Krajského súdu v Nitre 12Co/244/2018-164 zo dňa 26. 11. 2019. V uvedených rozhodnutiach bolo konštatované porušenie ustanovení OZ, ako aj ust. zák. č. 129/2010 Z. z. Konania, na ktoré žalovaná odkazmi vo svojej žalobe odkazovala, boli skončené, a to konanie vedené pod sp. zn. 10Csp/72/2017, rozsudkom zo dňa 05. 12. 2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/119/2018 zo dňa 27. 03. 2019, konanie vedené na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 14Csp/72/2007 bolo skončené rozsudkom zo dňa 26. 03. 2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co/139/2018 zo dňa 28. 05. 2019 a konanie vedené na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 13Csp/71/2017 bolo skončené rozsudkom zo dňa 13.

03. 2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/240/2018 zo dňa 02. 05. 2019. Súd mal za to, že všetky tieto konania boli právoplatne skončené s dostatočným predstihom na to, aby žalobkyňa mala možnosť uplatniť si žalovaný nárok spolu v jednej žalobe s nárokom uplatňovaným v konaní 10Csp/5/2020. Žalobkyňa v tejto veci s totožným žalobným návrhom, i keď z inej zmluvy o revolvingovom úvere uzatvorenej totožnými zmluvnými stranami mala možnosť v zmysle zásady rýchlosti a hospodárnosti konania uplatniť si svoj nárok v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10Csp/5/2020. Ustálenie výšky finančného zadostučinenia je na úvahe súdu, ktorý v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. V predmetnej veci a zohľadnení všetkých uvedených princípov a kritérií dospel k názoru, že finančné zadostučinenie priznané žalobkyni v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10Csp/5/2020 je vzhľadom na intenzitu časové trvanie závadného konania satisfakčnú a sankčnú funkciu dostačujúce a priznanie ďalších nárokov na finančné zadostučinenie, hoci z odlišných zmlúv, avšak medzi tými istými zmluvnými stranami, by bolo v rozpore so základnými princípmi Civilného sporového poriadku v zmysle čl. 3 ods. 1 a čl. 5 CSP. Finančné zadostučinenie nemôže predstavovať nástroj na uspokojenie finančných nákladov žalobkyni vynaložených sa na domáhanie svojich práv. Vytváraním ďalších sporov žalujúcich každý nárok jednotlivo, žalobkyňa nerešpektuje zásadu hospodárnosti konania a zjavne zneužíva svoje súdom priznané právo na vytváranie neúčelne vynaložených trov konania. Preto žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 257 CSP, keď vzhliadol okolnosti hodné osobitného zreteľa v tom, že by nepokladal za spravodlivé priznať trovy strane podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nakoľko súdy judikovali právo žalobkyne, avšak v tomto konkrétnom prípade pokladal žalované finančné zadostučinenie za nedôvodné.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli v zákonnej lehote odvolaním žalobkyňa aj žalovaný. Žalobkyňa sa svojim odvolaním domáhala zmeny napadnutého rozsudku tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť a priznaná jej náhrada trov konania. Svoje odvolanie odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. V dôvodoch svojho odvolania uviedla, že sa žalobou domáhala zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia, pričom svoje tvrdenia v žalobe podporila právoplatnými rozhodnutiami Okresného súdu Komárno ako aj Krajského súdu v Nitre, ktoré porušenia práva povinností konštatovali. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany spotrebiteľovi. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 389/2015 a 6Cdo 127/2017. Na úvahe súdu je, aby s ohľadom na okolnosti prípadu určil výšku primeraného finančného zadostučinenia. Úvahe súdu však nepodlieha rozhodnutie o tom, či vôbec finančné zadostučinenie prizná, alebo nie. Nárok podľa ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. nie je možné stotožňovať alebo porovnávať so zadostučinením podľa ust. § 13 a nasl. OZ, kedy súd nemusí priznať zadostučinenie v peniazoch, ale môže napr. uložiť povinnosť ospravedlniť sa, či povinnosť zverejniť rozsudok. V tomto prípade však zákon hovorí priamo o „finančnom zadostučinení“, teda pokiaľ súd dospeje k záveru, že sú splnené podmienky na jeho priznanie, tak ho musí vždy priznať v peniazoch. Jediným kritériom, ktoré musí súd zohľadniť pri výške primeraného finančného zadostučinenia je jeho primeranosť, ktorá sa posudzuje so zreteľom na okolnosti. V týchto medziach mal postupovať aj súd prvej inštancie, čo však neurobil, preto jeho rozhodnutie trpí vadou uvedenou v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Súčasne sa súd prvej inštancie odchyľil od spomenutých rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. Konajúci a rozhodujúci súd o primeranom finančnom zadostučinení podľa ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., použije vlastnú úvahu vo vzťahu k rozsahu finančného zadostučinenia, nie k tomu, či prizná zadostučinenie v peňažnej alebo inej forme. Preto súd mal rozhodnúť o rozsahu primeraného finančného zadostučinenia a nemal žalobu zamietnuť. Potvrdila, že žalobkyňa iniciovala ešte jedno konanie proti žalovanému, predmet ktorého bolo finančné zadostučinenie - konanie vedené na Okresnom súde Komárno sp. zn. 10Csp/5/2020, ktorý však odvodzovala od porušenia práva povinností žalovaných v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03. 04. 2013. Predmetom tohto konania je ale nárok na primerané finančné zadostučinenia vyplývajúcich z celkom odlišných zmlúv, pričom o primeranom finančnom zadostučinení vyplývajúcich z porušenia práva povinnosti vo vzťahu k týmto zmluvám doposiaľ nerozhodol žiadny súd. Súd prvej inštancie svojim názorom poprel účel a zmysel primeraného finančného zadostučinenia iba preto, že súd už v inom konaní žalobkyni priznal finančné zadostučinenie, ale vo vzťahu k inej zmluve, takýto záver nemôže obstať. Ak teda súd zamietol žalobu s odkazom na porušenie práv v inej zmluve a že o nároku vo vzťahu k tejto zmluve už bolo rozhodnuté, je jeho rozhodnutie neudržateľné. Navyše rozsudok 10Csp/5/2020 je právoplatný ku dňu 27. 10. 2020 a súd priznal žalobkyni finančné zadostučinenie vo výške 300 eur, avšak vo vzťahu k zmluve, ktorá bola predmetom konania na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 14Csp/71/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp.

zn. 8Co/175/2018. Nie je preto možné, aby súd v tomto konaní rozhodol o tom, že primerané finančné zadostučinenie priznané v konaní 10Csp/5/2020 je dostatočné aj vo vzťahu k tomuto konaniu, keďže súd vo veci 10Csp/5/2020 právoplatne rozhodol o nároku iba vo vzťahu k jednej zmluve a súvisiacemu predchádzajúcemu konaniu. Súd prvej inštancie ďalej v bode 34. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že vo vzťahu k výške primeraného finančného zadostučinenia je potrebné zohľadniť rôzne kritériá, avšak z rozhodnutia nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie zohľadnil intenzitu, časové trvanie závadného stavu, satisfakčnú a sankčnú funkciu. Súd iba konštatoval, že finančné zadostučinenie priznané v konaní 10Csp/5/2020 je dostatočné. Súd prvej inštancie tiež poukázal na hospodárnosť konania, pričom má ísť o dôvod zamietnutia žaloby, zákon však takýto dôvod na zamietnutie žaloby nepozná. Pokiaľ aj žalobkyňa podala 2 žaloby a súd sa domnieval, že narušila princíp hospodárnosti a rýchlosti, mohol a mal postupovať podľa ust. § 166 CSP a jednotlivé veci mohol spojiť. Ak teda súd prvej inštancie konania nespojil, svojim procesným postupom dal najavo, že žaloba je uplatnená riadne bez toho, aby narušala akékoľvek princípy súdneho konania.

3. Žalovaný napadol rozsudok súdu prvej inštancie v časti o nároku na náhradu trov konania, pričom sa domáhal jeho zmeny tak, že žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že pre rozhodnutie podľa § 257 CSP neboli splnené zákonné podmienky. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza, avšak výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi, to však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. Ust. § 257 nie je možné vykladať tak, že je naň možno prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Dôležitým a v podstate jediným kritériom v tomto prípade malo byť to, že vznik sporu zavinila žalobkyňa, pretože nepodala jednu žalobu o finančné zadostučinenie, ale niekoľko. Nič jej nebránilo podať jednu žalobu a postupovať hospodárne, tým, že tak nespravila, súd jej žalobu zamietol, potom by mala v plnom rozsahu znášať aj procesnú zodpovednosť za konanie. V postupe žalobkyne žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa nie sú.

4. Opravným uznesením súd prvej inštancie zo dňa 02. 12. 2020 č. k. 17Csp/6/2020-232 opravil záhlavie rozsudku tak, že označil v záhlaví právnu zástupkyňu žalovaného.

5. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý žiadal rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vo svojom vyjadrení uviedol, že odvolanie považuje za nedôvodné. Podstatnou skutočnosťou je, že okrem podanej žaloby žalobkyňa podala aj inú žalobu o zaplatenie finančného zadostučinenia, o ktorej je vedené konanie pod sp. zn. 10Csp/5/2020. Žalobkyni nebránila žiadna objektívna prekážka uplatňovania požiadavky na primerané finančné zadostučinenie už v danom konaní. Postup žalobkyne sa javí ďalej tak, že začatím separátnych konaní neumožňuje posúdiť ňou tvrdý nárok komplexne, ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností. Je zrejmé, že žalobkyňa takýmto spôsobom zneužíva ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. Pri zvážení toho, čo je účelom súdneho konania je namieste dôvodné tvrdiť, že opakované podávanie viacerých žalôb namiesto jednej je postupom, ktorý je vecne neobhájiteľný a dôvodne je ho možné považovať za zneužitie práva.

6. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá opätovne žiadala, aby bol rozsudok zmenený a žalobe vyhovené. Vo svojom vyjadrení uviedla, že sa v plnom rozsahu pridržiava podaného odvolania. Opätovne uviedla, že ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok na primerané finančné zadostučinenie je dôvodný, čo do základu, nie je možné žalobu zamietnuť s odôvodnením, že v inom súdnom konaní už bola žalobkyni priznaná náhrada v podobe primeraného finančného zadostučinenia, pričom toto iné súdne konanie vychádzalo z odlišného skutkového základu. Ak súdna prax uvádza, že zákon nestanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné zohľadniť a jediným kritériom je iba primeranosť, potom odklon od tejto ustálenej súdnej praxe si vyžaduje presvedčivé odôvodnenie, ktoré ale v napadnutom rozsudku absentuje. Ak by mala žalobkyňa vedome konať spôsobom, že by zneužívala právo, podala by 4 osobitné žaloby, čo sa ale nikdy nestalo. Už len s poukazom na fakt, že v tomto konaní uplatňuje porušenia práva povinností žalovaným, vo vzťahu ktorom samostatným zmluvám dokazuje, že mala snahu konať čo najhospodárnejšie. Skutočnosť, že žalobkyňa sa rozhodla v inom čase podať aj žalobu vo vzťahu k poslednej zo zmlúv, v žiadnom prípade nenasvedčuje úmyselnému konaniu, ani zneužívaniu práva.

7. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol rozsudok potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania. Vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobkyni nebránila žiadna objektívna prekážka uplatňovania

požiadavky na primerané finančné zadostučinenie jednou žalobou. Nejestvuje žiadny oprávnený zákonný ani logický dôvod, aby žalobkyňa za účelom získania finančného zadostučinenia účelovo podávala niekoľko žalôb, keď tak mohla preukázateľne spraviť jednou. Postup žalobkyne mal byť preto posúdený z hľadiska jeho súladu s účelom ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. a v súlade aj s ust. § 3 OZ ako aj čl. 2 a čl. 5 CSP.

8. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenými osobami v zákonom stanovenej lehote (§ 362 CSP), a že spĺňa náležitosti § 365 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátiť na ďalšie konanie.

9. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

10. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho posúdenia veci nevykoná navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

11. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť ňou podaného odvolania z § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu - porušenie práva na spravodlivý proces sú
a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces,
b/ nesprávny procesný postup súdu.

Odvolací súd skúmal, či došlo k procesnej vade, ktorú namietala odvolateľka. Mal pritom na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Pod pojmom procesný postup sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca sa možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 1Cdo 202/2017, 5Cdo 112/2018). Postupom súdu možno rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

12. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, ktoré zavinil súd svojim procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla vždy strane v konaní spôsobujú porušenie jej práva na spravodlivý proces, odnímajú jej možnosť konať pred súdom, pretože jej bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré Civilný sporový poriadok priznáva na účelné uplatnenie alebo bránenie práva proti druhej strane v spore. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie a preto je vždy nevyhnutné takéto rozhodnutie zrušiť, najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým strane v konaní znemožní realizáciu jej procesných práv priznaných jej v Civilnom sporovom konaní. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu ide vždy aj vtedy, ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok jeho nepresvedčivosť. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/06). Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

13. Obe strany sporu v podanom odvolaní namietali aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny

predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Predmetom sporu je žaloba žalobkyne, ktorou sa voči žalovanému domáhala zaplatenia finančného zadosťučinenia vo výške 1 000 eur a to na základe tej skutočnosti, že so žalovaným uzatvorila 3 zmluvy o revolvingovom úvere a to dňa 18. 12. 2013 zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, dňa 03. 04. 2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a dňa 18. 12. 2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Žalobkyňa tieto zmluvy považovala za bezúročné a bezpoplatkové a preto sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia a Okresný súd Komárno rozsudkom zo dňa 26. 03. 2018 sp. zn. 14Csp/72/2017 zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 403,15 eura a tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co/139/2018. Na základe zmluvy zo dňa 03. 04. 2013 rozhodol rozsudkom Okresný súd Komárno pod sp. zn. 10Csp/72/2017, kde zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 558,31 eura s príslušenstvom a toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Nitre pod sp. zn. 25Co/119/2018. Na základe poslednej zmluvy uzatvorenej dňa 18. 12. 2013 rozhodol Okresný súd v Komárne rozsudkom pod sp. zn. 13Csp/71/2017, na základe ktorého zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 402,52 eura s príslušenstvom a toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/240/2018. Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne z dôvodu, že už v konaní vedenom pod sp. zn. 10Csp/5/2020 si žalobkyňa uplatňovala finančné zadosťučinenie, avšak z inej zmluvy o revolvingovom úvere a uvedeným rozhodnutím jej bolo priznané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur. Mala si teda žalobu uplatniť v tomto konaní v zmysle zásady rýchlosti a hospodárnosti konania a priznanie finančného zadosťučinenia v uvedenom konaní je vzhľadom na intenzitu časové trvanie závadného konania satisfakčnú a sankčnú funkciu postačujúce. S takýmto právnym posúdením sa odvolací súd nestotožňuje.

15. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta Zákona o ochrane spotrebiteľa, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi.

16. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom ktorý práve z toho dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola prívodená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhrady škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti, alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť, jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

17. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobkyňa ako spotrebiteľka úspešne uplatnila na súde porušenie svojich práv na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, keď jej žalobe súd vo vzťahu k jej nároku v uvedených rozhodnutiach v celom rozsahu vyhovel. Splnila tak predpoklad, ktorý zák. č. 250/2007 Z. z. v ust. § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobkyňa preukazovala existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Súd prvej inštancie preto vec nesprávne po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo

záveru, že priznanie finančného zadosťučinenia, ktoré bolo žalobkyni priznané na základe úplne iného skutkového stavu, i keď medzi totožnými stranami sporu je dostačujúce, pretože žalobkyňa sa v konaní vedenom pod sp. zn. 10Csp/5/2020 domáhala svojho nároku na finančné zadosťučinenie z úplne inej zmluvy, ako sa požadovala svojho nároku v danom konaní. Nemožno preto poukazovať, že finančné zadosťučinenie, ktoré jej už bolo priznané na základe inej zmluvy, je dostatočné. Tiež nemožno prisvedčiť súdu prvej inštancie, že uvedený nárok mohla uplatniť už v tomto konaní, pretože žiadne ustanovenie CSP žalobkyni nezakazuje, aby svoj nárok uplatňovala v rôznych konaniach. Nemožno sa stotožniť s jeho právnym názorom, že v danom prípade išlo zo strany žalobkyne o zjavné zneužitie práva, ktoré by v zmysle čl. 5 základných princípov CSP nemalo požívať právnu ochranu. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

18. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie posudzovať primeranosť požadovaného finančného zadosťučinenia s ohľadom za konkrétne okolnosti veci. Primeranosť bude posudzovať i s prihliadnutím na výšku priznaného finančného zadosťučinenia, ktoré boli žalobkyni priznané v iných konaniach.

19. Keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie, v novom rozhodnutí rozhodne súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).